

LIBRIS

We know
books

STEPHEN
KING
PETER
STRAUB

ALTE LUMI
ÎN AFARĂ DE **ACESTEA**

Ilustrații de
GABRIEL RODRÍGUEZ

Traducere din limba engleză și note de
MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI – CIOCĂNITORI ROȘCOVANE.....	9
PARTEA A DOUA – <i>LE SALAIRE DE LA PEUR</i>	405
PARTEA A TREIA – ECOURI PĂLESC, ECOURI RĂMÂN.....	751
<i>Postfață</i>	761

LBRIS

We know
books

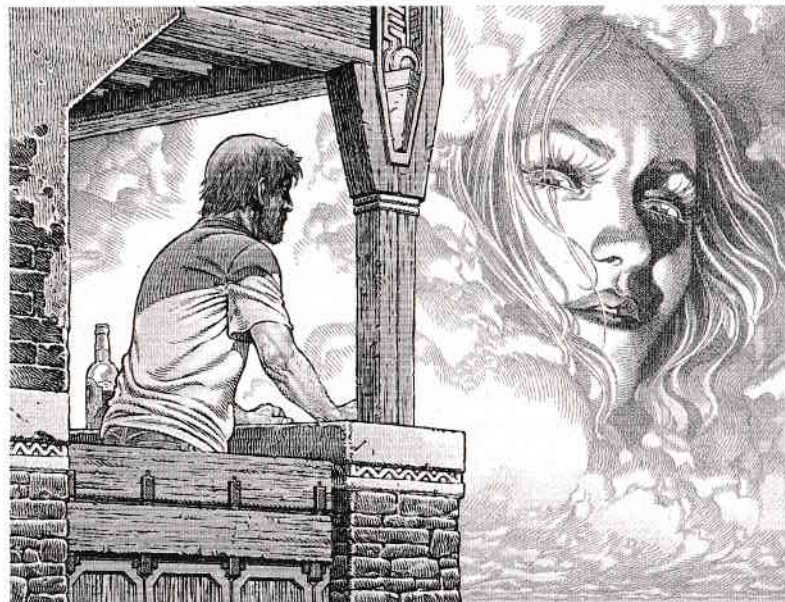
PARTEA ÎNTÂI

CIOCĂNITORI ROȘCOVANE

„Morții sunt toți la același nivel.“

CHARLES STARKWEATHER

CAPITOLUL 1

1

Chiar aici și acum (după cum spunea un vechi prieten), ne aflăm în prezentul fluid, așa că vedeți asta și deschideți bine ochii. E un bărbat care stă la un balcon, în spatele unei balustrade înalte până la brâu, din piatră roz – ceea ce se numește piatră kinna (sau doar kinna) în partea asta a Lumii de Mijloc. Poartă blugi spălăciți și un tricou la fel de spălăcit, imprimat cu o reclamă la Kingsland Ale – care, conform sloganului, este REGELE BERII. Omul acesta a

golit multe sticle de Kingsland și e cât se poate de dispus să garanteze pentru veridicitatea sloganului. Nu doar pentru că berea e bună, ci și pentru că dragi prieteni de-ai lui o fabricau într-un oraș numit French Landing. Orașul ăla se află într-o altă lume.

Îl știm pe bărbatul acesta. Nu e băiatul de doisprezece ani pe care l-am cunoscut în septembrie 1981, dar asemenea cu acel băiat, pe care l-am întâlnit prima dată în orașul Arcadia Beach, New Hampshire, e incontestabilă. Acel băiat se afla la începutul unei mari aventuri, chiar dacă el nu o știa. Tot ce știa în septembrie 1981 era că mama lui era bolnavă. N-avea habar cât de bolnavă, dar o voce interioară îi șoptea *Foarte bolnavă, foarte bolnavă*.

Nu la Atlanticul calm privește acum, ci la Marea Curată din Baronia Mejis a Lumii de Mijloc. Totuși, cu mâinile înfipite adânc în buzunare și cu părul suflat de pe frunte de briza mării, astfel că firele cărunte nu se văd, aproape că ar putea fi acel băiat.

Ar trebui să semene mai mult cu bărbatul care a fost în French Landing, pentru că e mai apropiat de acea persoană ca vârstă, dar viața nu merge întotdeauna așa. Băiatul își făcea griji pentru mama lui bolnavă, dar altminteri era neîncercat. Bărbatul acesta a fost încercat în multe feluri, iar asta i se vede pe chip. Riduri adânci coboară de la colțurile gurii lui. Are linii de expresie – la fel de adânci – în jurul ochilor. Părul, grizonant când a venit prima dată în acest oraș de la malul mării, acum e aproape complet cărunț. Orașul se numește Dezi, ceea ce pare că ar trebui să se pronunțe *Deți*, dar, de fapt, se pronunță *DIZ-ai*. Bărbatului îi place numele. Lui îi sună a *dorință*¹.

Există motive pentru care acest bărbat e așa slab și palid, deopotrivă asemănător cu băiatul care a fost odată și diferit de bărbatul care trăia în French Landing, Wisconsin. În timp ce participa la o conferință de presă în acel oraș cu prietenii lui berari și un polițist pe nume Dale Gilbertson, o femeie plină de ranchiună, pe nume Wanda Kinderling, l-a împușcat pe bărbatul acesta în piept. Glonțul i-a atins inima. Ar fi trebuit să moară și n-a murit, pentru că alt prieten, Speedy Parker, l-a dus în altă lume, în *această* lume, unde a fost vindecat. Ceea ce a fost un miracol.

¹ *Desire* în original, care se pronunță *di-zata(r)* (n. tr.).

Acest bărbat se poate întoarce în țara lui – un loc cu bălciuri rurale, autostrăzi, împușcături în școli și parade de Patru Iulie –, dar numai pentru perioade scurte de timp. Dacă rămâne prea mult, rănilor vechi i se deschid, inclusiv cea de la inima vătămată. L-ar apuca durerea de cap, mușchii i-ar slăbi, pielea i s-ar crăpa, i-ar fi greu să înghită și să-și tragă răsuflarea. Și, totuși, *trebuie* să se ducă înapoi din când în când. Există un preț de plătit în contul miracolelor. În contul vieții trăite în încântătorul și liniștitul oraș de la mare Dezi, iar el îl plătește nu doar pentru sine, ci și pentru alții.

În Lumea de Mijloc, pe care acest bărbat o numea Teritoriile când era copil, există un cuvânt pentru cei uniți de soartă și împrejurări: ka-tet. Bărbatului nu-i place să folosească acest termen în cazul celor patru bărbați și femeii care au ajuns să depindă de el, dar uneori recunoaște în sinea lui – de obicei în întunericul nopții, când nu poate dormi – că se potrivește mult prea bine. Cum s-a întâmplat, cum s-a format acest tet apăsător, nu e un mister prea mare. Pe scurt, n-a putut să se împotrivescă celor întâmplate. A fost (*este*) un act de a oferi ceea ce i-a fost oferit de bunăvoie cuiva. Când era pe drum – la care se referă ca *un drum al încercărilor* – a fost ajutat de un prieten care era păstor de oi din ka-tet-ul păstorilor. Acum, bărbatul acesta are propria lui turmă, și ce adunătură pestriță de oi mai e!

Bărbatul pe care l-am întâlnit prima oară ca băiat știe că va trebui să se întoarcă în curând pe tărâmul autostrăzilor interstatale și al paradelor de Patru Iulie. A ajuns să-i displacă aceste călătorii necesare, fiindcă țara lui natală pare să fi devenit mai murdară și mai dementă cu fiecare nouă vizită a lui, mai aproape de sfârșitul inevitabil pe care toți îl vor întâmpina, la suprafață, cu mirare și cu profundă cunoaștere. Singurul lucru bun e că va putea să se revadă cu Dale Gilbertson, care a fost cândva șeful poliției din French Landing. Bărbatul de la balcon a avut mulți prieteni în French Landing. Unii au murit. Dintre cei aflați încă în viață, Dale este singurul cu care ține legătura, și e întotdeauna o plăcere să-l vadă.

Dezi e construit în jos, spre port, pe terase de piatră kinna roz. Oamenii cu stare – bărbatul acesta se numără printre ei, cel puțin decamdată – locuiesc în vârf sau aproape de vârf. Restul stau mai jos. Există clasa de mijloc superioară, clasa de mijloc, clasa de mijloc

IBDIS

We know

inferioară, săracii, iar în partea de jos, îngrămădiți în mahalale puțind a pește, sunt nevoiașii care trăiesc din mila Marelui Grangur și a câtorva indivizi precum acest bărbat, omul *nostru*, care face tot ce poate pentru ei dintr-un instinct caritabil moștenit de la mama lui, de la tatăl pe care abia și-l amintește și de la prietenul care a avut grijă de el pe drumul încercărilor. Cel puțin atât de mult cât a putut.

— Chiar aici și acum, murmură el și surâde.

Pe cea mai de sus dintre terasele curbate, din piatră roz, se găsește un conac uriaș, răsfirat, spectaculos de urât, făcut din lemn-de-fier. Acest loc, această monstruozitate, este reședința lui Edward Youngblood, cunoscut (numai acestui bărbat și soției lui) și ca Marele Grangur, MG pe scurt. E supraponderal, în pragul obezității, de obicei nebărbierit, deseori urât mirositor, întotdeauna imprevizibil. E viclean, cu o atitudine filozofică, uneori blând, mai adesea crud și deținătorul unui simț al umorului asemănător cu o zi de vară: plăcută, până vin furtunile cu tunete.

Acest bărbat de la balconul din piatră roz, așa cum aproape sigur ați ghicit, este vechiul nostru prieten Jack Sawyer, pe care l-am întâlnit pentru prima dată în New Hampshire, apoi l-am reîntâlnit în Wisconsin, iar acum și-a unit pentru totdeauna viața cu o doamnă căreia i se spune Sophie Sawyer, cu toată că locuitorii din Dezi îi spui Sophie cea Bună sau, uneori, Regina din Umbră. A renunțat la tron când s-a măritat cu Jack și au călătorit împreună de-a lungul Mării Curate, până la acest vest sălbatic haotic al Baroniei. Acum, că se gândește mai bine, multe dintre lucrurile pe care el le face pentru săracii din Baronie (și aceștia sunt mulți) i se datorează și lui Sophie, chit că ea refuză să-și recunoască meritul. Într-o anumită măsură, ea e motivul pentru care puținii locuitori ai orașului de lângă mare din Teritoriile Americane pot să trăiască destul de comod, deși majoritatea sunt cu câteva terase mai jos de căminul primitiv al lui Jack și Sophie.

Casa soților Sawyer nu e un palat, are doar șase camere (a Guvernatorului Youngblood are cel puțin treizeci, și asta fără a pune la socoteală băile), dar e situată destul de sus cât să prindă briza proaspătă care adie peste pajiștile unduitoare unde pasc caii, cunoscute ca Povârnișul. Ușile și ferestrele sunt aproape mereu deschise, prin ele pătrunzând toată ziua acea briză, ducându-l pe Jack cu gândul la Esturi

și la Pavilionul Reginei, pe care l-a vizitat prima dată ca băiat, un străin într-o țară străină. Mejis e punctul cel mai estic al graniței Vesturilor, dar până și acel cuvânt este relativ.

Jack o simte pe Sophie în spatele lui – o adiere a parfumului ei, poate.

— Pari adâncit în gânduri, iubitele, spune ea.

El zâmbește.

— Adevăr grăiești.

— Care-ți e tulburarea?

Tonul ei e lejer, dar felul arhaic de-a vorbi (doar că în locul acesta nu e arhaic) îi spune că e serioasă. Sophie folosește atâția termeni din Teritoriile Americane – *șterge-o, absolut fabulos, șmecherie, nu mă face să dau la rațe* – că poate să pară o versiune din Teritorii a unei tipe cu fițe. Dar nu acum.

— Va trebui să lipsesc o vreme, zice el.

— Ah! Comisioane pentru Youngblood?

— Da. O să iau tramvaiul până la Pernil, asta dacă mai circulă.

— Ai putea să pleci și de aici, spune ea.

— Mai bine de acolo. Mai ușor.

— Îți place locul ăla, nu-i așa?

— Da.

— E mai subțire acolo? Saltul e mai ușor?

El ridică din umeri. Nu știe. Știe doar că-i place să plece de la periferia Pernilului. Merge cu cortul acolo. E liniște. Nimeni nu-l deranjează să-i ceară chestii.

— O să-ți vizitezi prietenul?

— Chiar așa.

Se referă la Dale Gilbertson. Acum, Dale e șeriful Ținutului Hemingford, Ținutul Hemingford aflându-se în marea Stat Nebraska (moto: *Egalitate în fața legii*) și, cu toate că e ușor de ajuns acolo din Pernil, în termeni geografici nu e aproape. Sau poate că este. Cum îi place lui Sophie să spună – pentru că, desigur, a învățat de la Jack –, e complicat.

Jack ar putea lua coca-cola de oriunde, dar Dale ține întotdeauna două lăzi de cola în hambar, iar cola e ceea ce Guvernatorului Youngblood – alias Marele Grangur – îl place. Îi place? E înnebunit după chestia aia!

Cel puțin deocamdată, Youngblood are tendința să abuzeze de lucrurile care îi plac până când se scârbește de ele. Atunci – ca Lumea de Mijloc însăși – trece mai departe. Această pierdere a interesului a devenit o problemă pentru expații din Dezi. Deși din cauza Marelui Grangur au fost aduși aici (*i-a răpit* ar fi cuvântul corect), Youngblood începe să se sature de ei. Insistă să-i numească ka-tet-ul lui Jack și, deși Jack se împotrivește termenului, considerând că niciun ka nu poate fi atât de crud încât să-l încalțe cu o ceată de netoți, presupune că nu e într-un totul inexact. Cu siguranță Jack se simte răspunzător pentru ei.

— Cu tot cu mine, suntem Jumătatea de Duzină de Ticăloși, spune el, uitându-se în continuare pe deasupra golfului, a căsuțelor multicolore de pe lac și a celor câteva bărcuțe ancorate acolo.

Din acest loc înalt poate vedea vârful Povârnișului și întreaga pantă, în nuanțe de verde și auriu care se pierd în albastrul Mării Curate.

Bărcile de pescuit au plecat deja, iar cele rămase sunt jucăriile bogătașilor. *Lovelock*, a lui Youngblood, e cea mai mare dintre ele.

— În lumea ta ar fi un oligarh, zice ea, citindu-i gândurile – un lucru pe care îl face fără absolut nicio problemă. Cum, mai exact, a devenit așa puternic?

— Gaterul. Moara de apă. Livezile. Zăcămintele de sare. Petrolul care încă iese din sondele alea distruse din Citgo. O sută de cai pe Povârniș și o mie de vaci. Parcele pe aproape toate fermele din Baronie. Și, desigur, ușa.

Deși ușa funcționează în moduri stranii.

— El e Babacu'. Șeful. Mahărul. Marea sculă pe basculă. Marele... marele...

— Marele Grangur.

— Da. Și a trecut prea mult timp de când nu l-am mai văzut pe Dale.

De asemenea, e un anticariat excelent cu cărți rare la doar o sută zece kilometri de locuința lui Dale, în Lincoln, unde poate (speră el) să găsească ceva pentru a-i satisface Marelui Grangur cea mai nouă obsesie: aceea de a colecționa cărți/ de acțiune cu împușcături. Cine ar fi spus că puteai găsi romane polițiste cu autograful autorului și reviste *pulp* din așa-numita Epocă de Aur într-un orașel mic de țară? Dale a fost cel care i-a spus despre Toren's, iar Jack a fost bucuros, dar nu tocmai surprins. Toren e cuvântul în germană pentru turn, și presupusul

Turn Întunecat este mitul principal al Lumii de Mijloc. Se produc reverberații între Lumea de Mijloc și Teritoriile Americane. Jack crede că universul, și toate lumile rotitoare pe care le conține, este o cameră de ecou, sau o sală a oglinzilor în care cuvinte, întâmplări și chiar persoane se dublează și se triplează, uneori devenind caricaturi distorsionate ale lor însele. Aici au un mod simplu de a descrie acest fenomen. *Ka este o roată*, spun ei. *Se învâрте neîncetat și se întoarce mereu în locul din care a pornit.*

— Iubesc Dezi, spune el. Și te iubesc pe tine, Sophie!

Nu primește un răspuns. Mirosul parfumului ei a dispărut. Când se întoarce cu spatele la priveliște, dispărută e și ea.

E timpul să meargă la Youngblood, Marele Grangur. Îi vine în gând, și nu pentru prima oară, că lui Youngblood s-ar putea *să-i crească viermele*, adică ceea ce locuitorii din Dezi spun despre cei care își pierd mințile.

Coca-cola n-o să-l ajute cu asta.

2

Payton Orville așteaptă în fața ușilor mari ale Rosewood Hall. Nu e niciun palisandru¹ la vedere; lui Youngblood pur și simplu i-a plăcut numele aceasta. Clădirea extinsă este construită din palisandru, lemn-de-fier negru și panouri mari de sticlă ranforsată valorând cât răscumpărarea pentru o regină. Nu că Youngblood ar avea sânge regal. Va trebui să se mulțumească cu funcția de guvernator al Vesturilor și de Mare Grangur. Ceea ce, l-a asigurat Jack (și Payton confirmă), este un termen de mare respect în Teritoriile Americane.

Peluzele sunt decorate cu moriști colorate care se învâрте neîncetat. Ușile mari sunt flancate de fântâni de plastic de la Pedro's Novelties 'N Notions din Hemingford Home. O statuie de plastic a lui Marilyn Monroe stă lângă o fântână (ținându-și fusta să nu se ridice); de lângă cealaltă se ȳtesc o Dorothy din plastic și cățelușul ei Toto. Pe covorașul de la intrare, cumpărat și el de la Pedro's, scrie LASĂ VĂICĂREALA.

¹ Rosewood – „palisandru“ (n. tr.).

Toate aceste trebușoare i-au fost aduse lui Youngblood de către Jack Sawyer ca un fel de tribut. Inițial, MG n-a înțeles ideea covorașului, dar după ce Jack i-a explicat, a izbucnit în hohote de râs.

— Îi trebuie niște Plastic Fantastic nou, zice Payton și gesticulează spre moriști.

Jack râde.

— Așa le spui tu?

— Așa le spun *toți*. Ce zici de o mică moară de vânt? Poate un om din ăla gonflabil care se mișcă haotic? Au așa ceva la magazinul la care mergi tu?

— Fără-ndoială. Spălătorii auto și magazine de mobilă la reducere.

— Orice l-ar putea înveseli, spune Payton în timp ce intră amândoi în Rosewood și străbat aparent nesfârșitul antreu.

Ambele laturi sunt drapate cu tapiserii. Unele sunt bogate, aproape regale. Altele sunt chestii țipătoare, vulgare, care i-au furat ochiul lui Youngblood. Între draperii maiestuoase de catifea albastră e o *Mona Lisa* purtând ochelari și o pictură murală înfățișând multiplele chipuri și roluri ale lui Nicolas Cage.

Jack face pași mari și Payton cel trupeș se căznește să țină ritmul.

— E-ntr-o dispoziție a naibii de proastă în ultima vreme. Ca să știi.

— Nu doar în ultima vreme, replică Jack. El e-ntotdeauna într-o dispoziție a naibii de proastă.

Amândoi au coborât vocea.

— De parcă n-o știi, spune Payton.

E o masă înaintea ușilor duble care dau spre „sala de primire” a lui MG, care este, de fapt, un living ceva mai mare. Pe ea e o vază plină cu garofițe și un anume obiect fantezist pe care tot Jack l-a luat de la Pedro's cu ocazia ultimei lui călătorii în Teritoriile Americane. Sunt două jumătăți ale unei săgeți unite de un fir subțire care îi amintesc lui Jack de căștile pe care le poartă centraliștii. Payton și le așază peste părul zburlit și rărit, astfel încât săgeata pare să-i fi străpuns capul de la o tâmplă la cealaltă.

— Fermecător! zice Jack. Credeam că o să uiți de asta.

— Am ținut-o bine.

Dacă va coborî și mai tare vocea, Payton va vorbi în șoaptă.

— Are un simț al umorului copilăresc, cum sunt sigur că știi. Mă tem că-n orice clipă se poate hotărî că ar fi extrem de amuzant să vadă cum Ayden ăla îmi taie capul.

— Glumești...

Payton îi răspunde cu un zâmbet amar și desenează în aer un SS cu degetul lui rotofei. Dacă ar fi fost un copil din Teritoriile Americane, ar fi făcut cerculețe în jurul urechii. În Dezi, asta înseamnă o persoană căreia îi crește viermele.

Nimeni nu știe mai bine decât Jack cât de iute se schimbă dispoziția lui Youngblood, cum lucrul de care nu se mai satură într-o zi devine plictisitor și stupid în următoarea.

Înainte ca Jack să poată spune ceva care să-l înveselească poate pe Payton – Pay este, la urma urmei, bufonul de curte al Marelui Grangur –, refugiatul cărunt și supraponderal originar din Reno, Nevada, își ia un zâmbet larg și deschide ușile duble. Are un mers legănat și crăcănat care, într-un mod incorect politic, e în sine amuzant. Își croiește drum peste un covor purtând desenul unor pistolari și al doamnelor lor din demult dispărutul Oraș mitologic. Merge cu brațele deschise, cu capătul unei săgeți intrându-i pe o parte a capului și cu vârful ieșindu-i pe cealaltă.

— Scuze că a durat așa mult, sai Youngblood, dar am o migrenă de-a dreptul *complită*!

Youngblood stă pe o canapea ca un tron, cu actuala lui pipiță de-o parte. Cască gura la săgeată, apoi scoate un râs ca *i-ha*-ul unui măgar.

— Am și stomacul deranjat, zice Payton și strânge o bășică în buzunarul pantalonilor lui deșirați.

O bășină lungă și zgomotoasă iese din zona lui posterioară.

— Săgeata e amuzantă, dar am auzit perna aia de părțuri de prea multe ori deja. Dă-o-ncoace. Săgeata, nu bășica bășinoasă.

Jack speră ca Payton să nu fi dat de bucluc. Simțul umorului copilăresc al lui Edward Youngblood și pasiunea lui pentru jucărelele vulgare din Teritoriile Americane ascund cu greu temperamentul lui pus pe șotii. Îi amintește lui Jack de vremea primăvărată din Wisconsin, unde diminețile călduroase și însorite pot fi urmate cu ușurință de după-amiezi cu nori negri și grindină. Și mai e senzația aia că sănătatea lui mintală a început să se clatine.

LRPIS | We know
books

Payton îi predă săgeata-cordeluță. Youngblood și-o pune pe cap, apoi se uită la fetișcană, care e blondă, foarte sumar îmbrăcată și abia ieșită din adolescență. Face un salt în față.

— *M-a nimerit!* tipă la ea și saliva îi țâșnește din gură.

Fata se ferește de fața lui congestionată.

— *Găozul ăla mic și gras m-a nimerit, AH-HA-HA-HA!*

Dă jos săgeata și o pune pe capul blondei.

— Acum te-a nimerit pe tine, Darrie! Ce să-i facem? Să-l rupem în bucăți? Să-l fierbem în ulei?

Ea nu spune nimic, neștiind cum să-i dea replica. Youngblood îi pune mâna peste față și o împinge de lângă el, amintindu-i lui Jack de un film vechi pe care îl văzuse cu mama lui – James Cagney strivind o jumătate de grepfrut de fața lui Mae Clarke. Youngblood smulge săgeata falsă și o aruncă deoparte. Apoi, către Payton:

— Dispari de aici! Lasă-i pe adulți să discute!

Payton se grăbește să iasă legănat pe ușile duble. Are fruntea îmbrobodită de sudoare. Zâmbește către podea, iar Jack trebuie să facă un pas în lături pentru ca omul să nu se lovească de el. Aproape că a ajuns la loc sigur, când MG tună după el:

— *Începi să mă plictisești, găoză!*

Payton flutură scurt și frenetic din mână, ceva ce ar putea însemna *pa-pa, scuțe-scuțe* sau *încep să mă plictisesc și pe mine*, după care iese, închizând ușile în urma lui. Săgeata zace uitată pe podea.

— Tu! i se adresează Youngblood lui Jack. Vino-ncoa la mine! Tre' să sporovăim.

Apoi, către pipiță:

— Aștepți vreo poftire scrisă? Piei!

Fata se duce, trăgând după ea fâșii de pânză diafană care nu prea reușesc să-i acopere corpul cât se poate de spectaculos. Youngblood rostește un singur cuvânt înainte ca ea să dispară. Cu toate că Jack vorbește dialectul local, Youngblood manifestă o intensă curiozitate față de prostiile și înjurăturile folosite în Teritoriile Americane și chiar a învățat câteva. Un astfel de cuvânt scuipe acum în urma lui Darrie.

— Pizdă!

Fata nu se oprește, dar lui Jack i se pare că aude un plânset găuit când ea iese pe ușa laterală. Jack se gândește să protesteze – cu blândețe,

diplomatic –, dar hotărăște că ar fi o lipsă de politețe și o pierdere de timp. Edward Youngblood e Babacu' și, cum ar fi spus Dale, vechiul prieten al Jack, face ce vrea el să facă. Dar lui Jack i se pare ciudat cât de iute la mânie și ușor de plictisit poate fi Youngblood într-o lume plină de magie, dar și de relicve ale unei civilizații demult dispărute, relicve care pot la fel de bine să fie magice. Ușa către Teritoriile Americane, de pildă, pe care MG o păzește cu invidie.

Ei bine, el aici a crescut, gândește Jack. Aici și-a moștenit averea, ca să nu mai vorbim de niscaiva capital politic. De asta crede că tot ce e mai bun i se cuvine.

— Apropie-te, am zis! spune Youngblood, cu un gest amplu, regal, al mâinii. Și fă-o mai cu talent!

Poartă o robă de cașmir pur de culoarea sângelui vechi. Dale a comandat-o prin poștă, iar Jack a adus-o în Dezi pentru că Amazon nu face livrări în Lumea de Mijloc. Cel puțin, nu încă.

Jack se așază pe canapea lângă Youngblood, simțind pe pernă căldura lăsată de fundul de curând ridicat al lui Darrie.

Deși și-a promis că-și va ține gura, Jack descoperă că nu poate. Nu până la capăt.

— E foarte tânără. N-ai putea să fii puțin mai blând cu ea?

Youngblood alungă ideea asta cu un alt gest amplu al mâinii.

— Este... cum ai zis tu odată... proastă ca gardu'? Îmi place asta. Proastă ca gardu', proastă ca un bolovan, o netoată drăguță. E orfană. Taică-su a murit când i s-a scufundat barca de pescuit. Maică-su a murit la nașterea ultimului dintr-un șir nesfârșit de mucoși. Darrie murea de foame și vindea garofițe – fără-ndoială culese din grădina cuiva cu stare – când Ayden a văzut-o și și-a zis c-ar fi bună la canapea.

— Bună la canapea, spune Jack derutat.

— M-am săturat de ea.

— E...

Marele Grangur îl întrerupe, un lucru la care se pricepe bine.

— O pizdă. O pizdă bună la canapea. Eu cred că fiecărui lucru trebuie să i se zică pe numele lui. Dar îți cunosc sufletul gingaș, Jack, și nu tre' să-ți faci griji pentru Darrie. Foarte curând o s-o trimit în Orașul Inferior cu suficient credit cât să-i ajungă un an, poate doi, dacă se drămuiește. Numa' că ăi' ca ea nu se drămuiesc niciodată. O să-mi

URDIS | We know
how

folosească creditul până la capăt, apoi o să-mi folosească bunul renume până n-o s-o mai creadă nimeni, iar atunci o să stea la colțuri sau la docuri și-o să vândă iar garofițe furate. Sau o să se vândă pe sine, dacă o dă pe putci.

Putci, Jack știe, nu trebuie confundat cu *puci*, o tentativă violentă de răsturnare a unui guvern. Putciul, o substanță negricioasă, puternică și care creează adicție, făcut din iarba-dracului, îl răstoarnă doar pe cel care o consumă. Luni de euforie sunt urmate de un an sau doi de iad, iar acea perioadă e urmată de moarte. Care vine ca un prieten.

— La ce-ți stă gândul, sai?

— Aproape mi s-a terminat sângele de balaur.

Jack i-a spus odată lui Youngblood că locuitorii dintr-o țară numită Nepal – un loc aflat la altitudine mare, plin de munți maiestuoși – numesc coca-cola „sânge de balaur”. Youngblood s-a fixat pe asta așa cum se fixase pe multe expresii folosite de Jack, așa cum s-a fixat pe cuvântul cu care a descris-o pe Darrie și așa cum s-a fixat pe gluma covorașului de la intrare pe care scrie LASĂ VĂICĂREALA. Asta după ce a priceput gluma, desigur. Apoi a izbucnit în hohotele lui aproape demente de râs.

— Orice merge mai bine cu cola, zice Jack.

— Adevăr grăit-ai, Jack. Mă interesează și asta.

Se apleacă (și nu are nevoie de nicio bășică bășinoasă ca să scoată un claxon discret din zona posterioară) și de sub canapea extrage numărul de vară al catalogului lui Toren din 2025. Asta a fost cu un an sau doi în urmă, după socoteala lui Jack. Timpul în Lumea de Mijloc și timpul în Teritoriile Americane curg cu viteze puțin diferite. Uneori, lui Jack i se pare că aici timpul trece mai repede, dar alteori pare că încetinește. Mai bine să nu se gândească la asta prea des sau prea intens.

Youngblood frunzărește catalogul și îi arată lui Jack un roman broșat pe care el îl cunoaște bine: *Slăbiciuni fatale*¹, de Dan J. Marlowe, scris în 1960, publicat de Avon Books, preț de copertă treizeci și cinci de cenți. Jack ar trebui să știe; el i l-a cumpărat lui Youngblood de la Toren Books, și nu cu treizeci și cinci de cenți, ci cu o sută cincizeci de dolari americani. Acum e în biblioteca lui Youngblood, alături de

multe altele procurate de Jack. Jack l-a convins pe Karel Toren să scadă prețul de la două sute, arătându-i paginile pătate serios de vreme.

— Ți l-am luat deja pe ăsta, sai.

— Știu. Dacă ai impresia că-s vreun ka-mai prost...

— Nici în ruptul capului!

Youngblood oferă încuviințarea Regală Numărul Doi.

— Bun! Mai vreau unul scris de tipul ăsta. În catalogul lui Toren scrie că e Ceva-Ceva *Moarte*.

— *Numele jocului e moarte*¹.

— Da, bine. Îmi place coperta, apare pe ea un om care e împușcat într-o cabină de telefon. Și îl vreau cu autograf.

— Dacă s-a vândut deja...

— Atunci Toren o să știe de unde să mai facă rost de unul. În catalog scrie că un exemplar în stare perfectă se dă cu șase sute de dolari. Probabil că-i ceea ce tu numești abu-zeală.

— Reală. Abureală.

— Dacă zici tu, atunci așa o fi. Abureală. Cumpără-mi-l, și așa, ka-tet-ul tău mai câștigă niște timp. Deși de ce continui să susții an-tet-ul ăla e-un mister pentru mine.

Sigur că e, își spune Jack.

— Pot să iau cola, spune Jack, și o să mă interesez de carte, dar nu promit nimic. ăsta e singurul motiv pentru care voiai să ne vedem?

— Nu. O să te vezi cu prietenul tău? Deii?

Youngblood poate să pronunțe *pizdă*, dar *Dale* pare să-l depășească.

— Așa sper, spune Jack precaut.

— Deci te duci la Pernil.

— Da.

— După ce... cum îi zici tu? După ce țopăi?

— Salt.

Așa-i spune de când era copil.

— Îi spun salt.

— După ce salți, vreau să te duci la vest de Avanposturi, la sud de Ținuturile Spulberate. Ți amintești de Ținuturile Spulberate, așa-i?

— Da.

¹ *The Fatal Frails* în original (n. tr.).

¹ *The Name of the Game is Death* în original, roman publicat în 1962 (n. tr.).

Își amintește mult prea bine. Se spune că Ținuturile Spulberate sunt mai puțin periculoase decât erau atunci când le-a străbătut el cu prietenul lui din copilărie, Richard Sloat, căruia i se spune Richard cel Rațional, dar încă sunt destul de înfricoșătoare. Lucruri groaznice s-au întâmplat acolo cu mult timp în urmă – *delah*, cum se spune prin părțile astea, întotdeauna cu o smucitură în sus a mâinii, însemnând prea demult ca să se țină socoteala. Tatăl lui Richard Sloat a redeschis minele din Spulberate, iar toxicitatea zonei a crescut exponențial. Morgan Sloat nu era ceea ce s-ar numi un om căruia să-i pese de mediu. Un muncitor bătrân i-a spus odată lui Jack că, dacă Jack avea de gând să petreacă mult timp în acea parte a Teritoriilor, ar face bine să poarte chiloți căptușiți cu plumb.

— La marginea Ținuturilor Spulberate e un oraș pe nume Revin, sau poate Reevin. Ceva de felul ăsta, în orice caz – nu-i pe tarlaua mea. Cam la șaptezeci de roți la sud-vest de Pernil. Cât e asta la cum numeri tu?

— Cam la fel.

— E ultimul oraș înainte de pustiul necuprins. Întreabă acolo de Marea Strâmtoare. Întreabă pe mulți și fii atent. Poate te și duci acolo. Întoarce-te și spune-mi ce ai văzut și ce ai auzit la Strâmtoare. Poate auzi și povești despre ea în Pernil.

— De ce?

— Hestin e îngrijorat.

Marele Grangur vorbește despre singurul sfetnic pe care îl ascultă.

— Simte că această Mare Strâmtoare e un loc tot mai periculos.

— Despre ce fel de pericol e vorba?

O altă fluturare emfatică de braț. Ar putea însemna faptul că o asemenea informație nu este destinată urechilor lui Jack Sawyer. Ar putea însemna faptul că nici Youngblood n-are habar.

— Mai vorbim când te întorci. O să știi mai multe atunci. Ia-l pe Payton cu tine, are nevoie să vadă cum arată lumea dincolo de Dezi. Spune-i că, dacă nu vrea să trăiască în lumea aia, dacă vrea să continue să trăiască din mila mea... da, și a ta, și a ta, recunosc... ar face bine să-și îmbroșteze, cum îi spui tu? *Spilul*?

Cuvântul acesta Youngblood îl pronunță perfect.

— Va trebui să rămână în Pernil. Nu poate veni cu mine în Nebraska, pentru că...

Altă întrerupere; MG e specialist în asta.

— Știi că va trebui să te aștepte. E doar o lecție de viață pentru... cum i-ai zis tu lui Payton? Fâsătorul meu?

— *Farceur*. E un cuvânt elegant pentru...

— Știu, știu, dar îmi place mai mult fâsător, că mereu strânge de bășica aia. Știi de ce nu poate merge cu tine în Teritoriile Americane. Tu ești fără pereche, băiete, motiv pentru care te țin aici. Nu e singurul motiv, ești de folos și-n alte feluri, dar e unul mare. Așa că nu-mi insulta inteligența.

Nu, își spune Jack. Nu vreau să fac asta niciodată.

3

Cartierul negustoresc din Dezi se numește Orașul Inferior și constă în patru sau cinci străzi pietruite, în zigzag, doldora de magazine. Multe mărfuri – fructe, legume, pește proaspăt – sunt expuse în tăvi sau pe cărucioare în capetele aleilor care se cheamă „ticsele”. Mirosurile contradictorii, făcute și mai înțepătoare de briza mării care vine dinspre golf, sunt delicioase. La sfârșitul zilei, miasma peștilor nevânduți putrezind pe ticsele și în rigole va fi mai puțin plăcută.

Jack știe unde să-l găsească pe omul pe care-l caută printre localnicii din Orașul Inferior cuprinși de frenezia cumpărăturilor. Payton e robul obișnuinței. Și da, uite-l acolo – acest purtător de săgeți șugubețe, acest fâsător de bășici bășinoase, acest recitator de glume despre oamenii Manni, pentru că glumele cu polonezi și irlandezi nu spun nimic aici. Stă în fața cofetăriei Dulciurile lui Caiden, uitându-se în vitrină ca un copil uriaș (ca să nu mai spunem supraponderal). Împreună cu el e Mary Kleen, singura femeie din ceea ce Youngblood are plăcerea de a numi ka-tet-ul lui Jack.

Payton e bufonul măritului gogoman, cel puțin deocamdată; Mary Kleen a fost prezicătoarea celui din urmă. Asta cel puțin până când MG a alungat-o de pe moșia lui extravagantă pentru că n-a fost capabilă să presteze la ordin. Pe cât e Payton de durduliu, pe atât e ea de sfrijită, o blondă spălăcită cu ochi tatuati în palme. După ce a venit în Dezi – a fost racolată de Ayden Hestin, omul bun la toate și-ntotdeauna descurcăreț